

Az MVGYOSZ Louis Braille emlékérmese 2009 évben

Vitéz Rithnovszki Jánosn

Kiskatonaként az '50-es évek elején egy baleset következtében a látását és a fél karját elveszítette, ezen túl hallási és egyensúlyi problémái is adódtak. Szerencséjére a szülői ház és a kőszegi kadett iskola megtanították arra, hogy sosem szabad feladni. Felépülése után a honvédségnél lett telefonalközpont kezelő és 1997. évi nyugdíjazásáig dolgozott ebben a munkakörben.

A katonaságnál vetített filmhíradóban hallott először arról, hogy külföldön kutyákat képeznek ki a vak emberek közlekedésének segítésére. Ez idéződt fel emlékezetében, amikor rá kellett döbennie, hogy számára a fehér bot nem alkalmas közlekedési eszköz a nagyothallás és az egyensúly zavar miatt. És ekkor kiképezte magának látó segítséggel az első vakvezetőkutyáját ugyanúgy, ahogy az évek során többet is. A sikeres kiképzés után élharcosa lett az ügynek.

Az 1956-os forradalomban Rithnovszky Jánost is beválasztották a szövetség Forradalmi Bizottságába, amiért később kizárták a tagok sorából, de 1963-ban visszavették, majd idővel rehabilitálták. 1961.-ben, Rithnovszky János tollából megjelent Magyarországon az első, vakvezetőkutya kiképzéséről szóló szakkönyv, amit még számos tanulmány és film is követett. A szövetség kulturális életébe is bekapcsolódott, társaival megalakította az Esztrád Együttest. A 70-es évek elején megbízást kapott egy vakvezetőkutya kiképző iskola terveinek elkészítésére. Széleskörű támogatással sikerült területet szereznie a leendő iskola számára Csepelen, ahol emberfeletti munkával elkészült és 1975-ben megnyílt az iskola, ami egy rövid megszakítást követően 1980. óta folyamatosan működik a vakvezető kutyával közlekedő látássérült emberek szolgálatában.

Rithnovszky János sokoldalúságát bizonyítja, hogy „A fény túlsó oldalán” címmel életrajzi regényt írt, majd szerelmes verseiből jelent meg egy kötet. Részt vállal a Siketvakok Országos Egyesületének munkájában is. Évtizedeken át dolgozott sorstársaiért, életútja mindannyiunk számára példaértékű. A Braille-emlékérem adományozásával ezt az eredményes és gazdag életutat szeretnénk megkoronázni és megköszönni mindazt, amit sorstársaiért tett.

Budapest, 2009. október 14.